

Sira Hernández, piano

DIJOUS, 19 DE GENER DE 2017 – 20.30 h
Intèrprets Catalans *Petit Palau*

Programa

Salvador Brotons (1959)

Tres nocturns “alla Chopin”, op. 116

- I. Lento
- II. Larghetto
- III. Andante

9'

Frederic Mompou (1893-1987)

Música callada

60'

Primer llibre

- 1. Angelico
- 2. Lento
- 3. Placide
- 4. Afflitto e penoso
- 5. -
- 6. Lento
- 7. Lento
- 8. Semplice
- 9. Lento

Segon llibre

- 10. Lento – cantabile
- 11. Allegretto
- 12. Lento
- 13. Tranquilo – très calme
- 14. Severo – sérieux
- 15. Lento – plaintif
- 16. Calme

Tercer llibre

- 17. Lento
- 18. Luminoso
- 19. Tranquillo
- 20. Calme
- 21. Lento

Quart llibre

- 22. Molto lento e tranquillo
- 23. Calme, avec clarté
- 24. Moderato
- 25. -
- 26. Lento
- 27. Lento molto
- 28. Lento

Durada aproximada del concert: 70' minuts sense pausa

Comentari

Obren el programa d'aquesta sessió els *Tres nocturns "alla Chopin"*, op. 116 de Salvador Brotons, compositor convidat de la temporada de concerts del Palau de la Música Catalana 2016-17. Aquesta obra escrita l'any 2010 és una recreació hàbil i inspirada de la brisa sonora chopiniana, tant a nivell formal com de textures. Sense cap citació directa del compositor polonès, aquests tres *Nocturns* tenen un caràcter contemplatiu i tendre.

El cicle per a piano *Música callada*, escrit per Frederic Mompou entre els anys 1959 i 1967, representa la culminació d'una manera d'entendre la música. Les ressonàncies i la puresa del so, que tenen origen en la fàbrica de campanes del seu avi matern, són característiques inequívokes de la seva originalitat. Molt allunyat de la tradició musical germànica i de l'obsessió per la repetició, el desenvolupament i les redundàncies, Mompou reivindica una veu particular i inesperada en un context cultural de la Barcelona on les avantguardes eren el més previsible.

Per a Mompou, la música era so pur i no pas discurs; les influències de Debussy, Satie i el Grup dels Sis són manifestes als inicis i configuren després un estil personalíssim –inconfusible i inclassificable–, senzill, sincer i nou que cristal·litza en el cicle de maduresa: *Música callada*.

Els quatre quaderns (publicats els anys 1959, 1962, 1965 i 1967) s'obren amb una citació del *Càntico espiritual* de sant Joan de la Creu: "*La música callada, la soledad sonora*".

L'autor escriu de manera íntima, amb enorme llibertat i investiga sobre el silenci movent-se entre la insinuació d'allò que es diu i allò que no es diu; tot evitant caure en efectismes que desvirtuen la interioritat i aquest silenci fet de notes. La senzillesa de l'exposició no ha d'evitar la intensitat fonamentada en les sonoritats quasi transparents que han de transmetre espiritualitat i poesia, no exempta d'emoció continguda. Una música en què voluntàriament hi ha renúncia, idea de reiniciar un camí musical diferent i d'oferir una música despullada que va cap endins.

Víctor García de Gomar, director artístic adjunt del Palau de la Música Catalana

Amb la col·laboració de:

Biografia

Sira Hernández

Nascuda a Barcelona, ha realitzat els seus estudis musicals a Itàlia, al Conservatori Giuseppe Verdi de Torí, on va debutar als 16 anys, tot obtenint-hi el títol del grau superior de piano amb la màxima puntuació.

Després tornà a Barcelona, on perfeccionà els estudis musicals a l'Acadèmia Marshall rebent classes de la gran pianista Alícia de Larrocha.

L'any 1987 inicià l'activitat concertística participant en cicles de concerts i festivals internacionals i en importants actes culturals. Li agrada crear espectacles i recitals amb diferents disciplines artístiques, tot col·laborant amb diversos artistes, ballarins, actors o artistes d'arts visuals en què música, dansa, poesia i imatge es fusionen i dialoguen.

Té diversos CD que han obtingut gran èxit de crítica, com un recital amb peces de D. Scarlatti, J. S. Bach, Chopin i Albéniz (1996, Ars Harmonica/ La Mà de Guido); un de dedicat íntegrament a J. S. Bach en commemoració del 250è aniversari de la seva mort (2000, Ars Harmonica/ La Mà de Guido); un amb música del compositor català Manuel Oltra (2003, Columna Música); un sobre I. Albéniz amb obres gairebé desconegudes del compositor català (2007, La Mà de Guido); un àlbum amb tretze *Nocturns*, que comprenen des del compositor J. Field fins als nostres dies, incloent-hi un de Llorenç Balsach escrit i estrenat per a aquesta ocasió (2011, La Mà de Guido), i finalment l'enregistrament de la *Música callada* de Frederic Mompou (2014, Solfa Recordings).

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat